

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 ליון נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

בפני **כבוד השופט יעקב שקד**

תובע **שמואל ליון**
ע"י ב"כ עו"ד אורון חדי

נגד

נתבעים **1. ישראל דוד דייטש**

2. שלום יצחק סננס

ע"י ב"כ עו"ד שי אהרון

פסק – דין

לפניי תביעה על סך 100,000 ש"ח הנתבעים בשל עוולה נטענת של לשון הרע.

רקע וגדר המחלוקת

1. לפי כתב התביעה (המתוקן), ביום 21.3.16, בעת שהתובע שהה בעיר ירושלים, חשדו בו שלושה גברים, שאין חולק כי **אינם הנתבעים**, בכך שביצע עבירת גניבה, חשד חסר שחר לדבריו. לשיטתו, השלושה תפסו בו, דרשו ממנו להציג תעודה מזהה, צעקו כלפיו "גנב", ואף ניסו לערוך בכוח חיפוש על גופו.
2. התובע התנגד ודרש כי יזמינו משטרה. לאחר מכן, ניסה לעלות על אוטובוס ולשוב לביתו בבני ברק אך הם רדפו אחריו תוך השמעת קריאות "גנב" וקראו למתנדבי ארגון "השומרים", הנתבעים, שהגיעו למקום תוך דקות ספורות. התובע מציין בכתב התביעה כי ארגון זה פועל בקרב קהילות חרדיות (שהתובע והנתבעים משתייכים אליהן) בערים בני ברק וירושלים על מנת להתמודד עם פשיעה.
3. לטענת התובע, ניסה להסביר לנתבעים כי לא עשה דבר, אך אלה גידפו והעליבו אותו וחזרו על הקריאה "גנב" (סעיף 12 לכתב התביעה המתוקן). הנתבעים גם מסרו לעוברי אורח ברחוב כי "נתפס גנב", תוך שנוצרת המולה והתקהלות של 50-60 אנשים סביב התובע (סעיף 13).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 ליון נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

מוסיף התובע בכתב התביעה, כי כאשר הגיע אוטובוס למקום, עליו חפץ לעלות, מנעו ממנו הנתבעים לעלות עליו, הפעילו נגדו אלימות פיזית, הפילו אותו לרצפה, החזיקו בגרונו ו"סחבו" אותו לבנין הסמוך (סעיף 14). כן טוען התובע כי הנתבעים אף איימו עליו בגז מדמיע. לאחר מספר דקות הגיעו שוטרים למקום, התובע הזדהה בפניהם, התיר להם לערוך עליו חיפוש וסיפר להם כי קראו לו "גנב". לאחר מכן התירו לו השוטרים לעזוב את המקום.

4. לשיטת התובע, יש בהתנהלות הנטענת של הנתבעים משום הוצאת לשון הרע והוא עותר לחייבם במלוא הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965.

5. הנתבעים מכחישים חלק ניכר מטענות התובע. לדבריהם בעת הרלבנטית אכן שימשו מתנדבים בארגון "השומרים", המשתף פעולה עם המשטרה, והגיעו למקום בעקבות קריאה ממוקד "השומרים". כאשר הגיעו למקום היה התובע מוקף אנשים שאחזו בו וצעקו "גנב".

הנתבע 1, שהגיע למקום לפני הנתבע 2, פנה לתובע בצורה מכובדת וביקש להוציאו מההמולה. זה נענה לפנייתו ופנה עימו מרצונו לבניין סמוך. הנתבע 1 התקשר למשטרה וסיפר אודות האירוע.

6. הנתבע 1 גורס כי בשלב מסוים הגיע למקום הנתבע 2 וכי לא הופעל על התובע כוח כלשהו והוא לא אויים בשום שלב. כן מכחיש הנתבע 1 כי כינה את התובע גנב".

7. הנתבע 2 מצטרף לגרסת הנתבע 1 ומוסיף כי בכתב התביעה המקורי נתבעו אחרים, שנמחקו לבקשת התובע, דבר המלמד על אי נכונות גרסת התובע. הנתבע 2 טוען אף הוא כי לא הופעל על התובע כוח, כי לא אויים ולא כונה על ידי הנתבעים "גנב".

דיון והכרעה

8. אקדים אחרית לראשית: לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים הגעתי למסקנה כי יש להעדיף את גרסת הנתבעים על גרסת התובע ולפיכך דין התביעה דחיה. אנמק את טעמי.

9. ראשית, לעניין הטענות כלפי הנתבע 2. בחקירתו חזר בו למעשה התובע מהטענות שהועלו נגד נתבע 2 בכתב התביעה ובתצהיר מטעמו.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 ליון נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

וכך העיד:

"...מי שתפס אותי זו דודי (הכוונה לנתבע 1 – י.ש.) וחבר שלו, הנתבע 2 הגיע כמה דק' אחרי האירוע. לשאלת בית המשפט מי נתן לי אגרף בבטן אני משיב – דודי. הוא נתן לי אגרף בבטן והוא גם אמר לי שנתפס גנב לפני כולם. לשאלת בית המשפט פיסית הנתבע 2 – הוא בכלל לא היכה אותי ולא הרים עלי יד, יש לו שותפות במעשה שלכאורה קרה לי. הוא השפיל אותי לפני כולם ושאל אותי מה עשיתי בבניין. לשאלת בית המשפט האם הנתבע 2 צעק עלי וכינה אותי גנב בקול רם לפני כולם, לא כינה אותי גנב לפני כולם. הוא לא היכה אותי" (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 28 – 35).

ובהמשך:

"לשאלת בית המשפט בנוגע לתצהיר שלי, שכתבתי שהנתבע מר סננס הפעיל נגדי אלימות פיסית (סעיף 13) זה לא נכון הוא לא הפעיל אלימות פיסית. הוא לא הפעיל אלימות, אלא הנתבע 1 וחבריו...לשאלת בית המשפט הוא לא החזיק בגרוני" (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 12 – 15).

די בדברים אלה כדי להביא לדחיית התביעה נגד הנתבע 2 מניה וביה. כזכור, התביעה הינה בגין עוולת לשון הרע. התובע חזר בו באופן ברור מכל הטענות כלפי הנתבע 2. בניגוד לכתב התביעה ולתצהיר, בהם נטען כי הנתבע 2 עיכב את התובע שלא כדין, היכה אותו, חנק אותו, כינה אותו "גנב" ועוד – בחקירתו העיד את ההיפך הגמור והותיר רק את הטענות כלפי הנתבע 1.

נמצא איפוא כי הטענות כלפי הנתבע 2 חסרות בסיס, לפי דברי התובע עצמו, ולא ברור מדוע שורבב מלכתחילה שמו של הנתבע 2 לתביעה.

10. שנית, התובע נמנע מהעדת עדים רלבנטיים.

התובע צירף לתצהירו את הודעות שניים מתוך שלושת האנשים שעיכבו אותו, לשיטתו, טרם הגיעו הנתבעים למקום, ה"ה אליהו פרץ ואלעזר צבי רוזנברג. פרטיהם המלאים רשומים בהודעות ולא הייתה אפוא כל מניעה להעידם על מנת לשפוך אור על המקרה. התובע נמנע מלעשות זאת ללא כל הסבר.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 ליון נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

כאשר נשאל מדוע לא הביאם לעדות השיב כי "הם לא יבואו להעיד" (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 17). בעדותו סיפר התובע כי הגיש נגדם תביעה קטנה והם שילמו לו 500 ₪ כל אחד (עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 27 – 35, עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 1). לגרסה זו אין זכר בתצהיר. רק בחקירתו הוברר כי התובע, לדבריו, הגיש תביעה נגד אנשים אלה ואף קיבל מהם סכום מסוים. עניין זה אף מעצים את התמיהה מדוע לא הובאו אנשים אלה לעדות על ידי התובע.

כן נמנע מלזמן לעדות את השוטרים אשר לפי טענת התובע היו עדים לאלימות כנגדו. כך העיד: "הגשתי תלונה במשטרה. "העדים הם השוטרים" ... "אני לא יודע את השמות שלהם". השוטרים ראו את זה איך הם כלאו אותי" (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 12-16). תשובת התובע כי הוא לא ידע את שמות השוטרים ולכן לא זימנם אינה מקובלת. התובע היה יכול לברר על נקלה את שמות השוטרים אשר נכחו באירוע ולזמנם לעדות.

ההלכה הפסוקה קובעת כי הימנעות מהעדת עד פועלת לחובת הנמנע. נטל השכנוע מוטל על התובע והימנעותו פועלת איפוא לחובתו (ראו ע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ פ"ד מד(1) 239, 245 [1990] וכן ע"א 55/89 קופל (נהיגה עצמית) בע"מ נ' טלקאר חברה בע"מ מ"ד 595(4) 602 [1990]).

11. שלישית, עיון בהודעות ה"ה פרץ ורוזנברג במשטרה מסביר מדוע נמנע התובע מהעדתם. גרסתם שונה מגרסתו בכל הקשור ללב המחלוקת.

מר פרץ העיד בחקירתו על החשדות נגד התובע ומציין כי מתנדבי ארגון "השומרים" כלל לא תקפו אותו ולא נתנו לו אגרוף בבטן כפי שטען בחקירתו ובעדות בפניי (עמ' 2 לחקירה).

מר רוזנברג העיד בחקירתו כי המתנדבים עיכבו את התובע בבניין הסמוך, אך לא הרימו עליו יד (עמ' 2 לחקירה).

יצויין כי לדברי שניהם, אחד מהמתנדבים איים על התובע בגז מדמיע אך לא עשה בו שימוש. עם זאת, אין זכר בעדותם לטענת התובע כי התנבעים כינו את התובע "גנב" כפי שטען.

12. רביעית, בעדותו בפניי אמר התובע כי לא נפל לרצפה כתוצאה מהאגרוף בבטן שהיכה בו הנתבע 1 (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 7).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 לז"א נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

דא עקא, בעדותו במשטרה מיום 22.3.16 אמר כי "אחד נתן לי אגרוף בבטן וכתוצאה מכך אני נפלתי על הרצפה" (עמ' 1 ש' 12). כאשר עומת עם סתירה זו בחקירתו השיב שלא עיין בחומר הרבה זמן ולא שכח עובדה זו (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 10).

המדובר בעניין מהותי וקשה להלום מצב שבו אדם המותקף בצורה כה חמורה, לטענתו, אינו זוכר נקודה זו.

13. חמישית, למרות גרסתו בתצהיר כי הנתבעים החזיקו בגרונו (סעיף 13 לתצהיר), בחקירה העיד כי:

"לשאלת בית המשפט הוא לא החזיק בגרוני, ממש לא. כשבית המשפט אומר לי שכתבתי את זה אני משיב שזה נתבעים אחרים. זה כמה מתנדבים ששמותיהם לא ידועים לי. אני מתייחס למר סננס באופן חלקי, ואני מתייחס לדודי שהוא האשם התורם" (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 15 – 17).

מכאן עולה כי התובע חוזר בו מגרסתו לגבי התקיפה באמצעות אחיזה בגרון לגבי שני הנתבעים גם יחד, דבר המעיב בצורה ניכרת על עדותו.

14. שישית, ראיתי להעדיף את גרסת הנתבעים על גרסת התובע בשל התרשמות בלתי אמצעית מהעדויות. כמבואר לעיל, עדות התובע נמצאה בעייתית, הוא חזר בו מטענותיו נגד הנתבע 2, ונמצאו פרכות בעדותו, לרבות לעניין הנפילה כתוצאה מהאגרוף, התפיסה בגרון, הסתרת התביעה שהגיש לדבריו נגד ה"ה פרץ ורוזנברג והימנעותו מהעדתם.

15. מנגד, עדות הנתבעים נמצאה על ידי סדורה וכנה.

הנתבע 1 העיד כי התקבל דיווח שקיים נגד התובע חשד כי גנב, היכה או הטריד מינית אישה (עמ' 19 לפרוטוקול, ש' 3 – 7) וכי חילץ את הנתבע מההמון שהתקהל (שם, ש' 13). בתצהירו הכחיש כל תקיפה או כינוי של התובע "גנב" או עיכוב שלו (סעיפים 10, 13 – 14).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 ליון נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

למרבה ההפתעה, בחקירתו הנגדית לא נשאל הנתבע 1 כלל ולו שאלה אחת בנוגע לגרסתו כי לא היכה את התובע, לא כינה אותו "גנב" ולא עיכב אותו בניגוד לרצונו, ואזכיר מדובר בתביעת לשון הרע בשל הכינוי "גנב".

הימנעות זו מהצגת שאלה בסוגיה המהותית ביותר במשפט זה מביאה למסקנה כי יש לקבל את גרסת הנתבע 1 כהווייתה (יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק רביעי (תש"ע 2009) עמ' 1949).

16. למעלה מהדרוש אציין כי אף עדות הנתבע 2 בתצהירו הינה כי לא עיכב את התובע, לא היכה אותו ולא כינה אותו "גנב". גם לו לא הוצגה שאלה אחת לגבי גרסה זו בחקירה הנגדית, למעט שאלה כללית, האם פנה לתובע (עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 18). ממילא, בהתאם לאמור לעיל, יש לקבל את דבריו כהווייתם.

17. עדות הנתבעים מחוזקת אף מתוך הודעתם במשטרה.

הנתבע 1 מסר גרסה במשטרה כי הוא הציל את התובע מההמון (עמ' 2 לחקירה, ש' 12); בהחלט לא כינה את התובע "גנב" (עמ' 2, ש' 20) ובקשתו מהתובע להיכנס לבניין נבעה מהרצון לחסוך מהתובע בושות בפני קהל (עמ' 2, ש' 24); התובע נכנס מרצונו החופשי למבנה הסמוך (עמ' 2, ש' 26). דבריו אלו של הנתבע 1 תואמים לגרסתו בתצהירו וכן לדבריו בעדותו בדיון.

אף הנתבע 2 סיפר בהודעתו במשטרה כי לא נגע בתובע (עמ' 2 להודעתו, ש' 25), דבר התואם להודאת התובע בעצמו בעדותו לעיל.

18. התובע בסיכומיו טען חזור וטעון כי לנתבעים אין גרסה בשאלה המרכזית שבמחלוקת והיא האם הציגו את התובע כ"גנב" בפני ההמון.

הטענה אינה נכונה. בתצהירי הנתבעים יש תיאור מדויק של האירוע. הנתבע 1 חזר על הטענה כי אנשים שאינם מוכרים לו אחזו בתובע **והם אלו** שקראו לו גנב (סעיף 8 לתצהירו). התובע הסכים להצעה להתפנות אל בניין סמוך וכי הוא התקשר למשטרה (סעיפים 10-11).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 לז"ר נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

כן אין מחלוקת כי הנתבעים הגיעו לזירה רק לאחר שהמהומה פרצה ע"י שלושת הגברים שחשדו בתובע לראשונה. ודוק, אף לשיטת התובע לא הנתבעים הם אלו שעוררו את המהומה סביבו אלא שלושת הגברים אשר תפסו את התובע גונב, לשיטתם, והם שהזעיקו את ארגון השומרים, שנציגיו הגיעו למקום לאחר מעשה עשוי מצד שלושת הגברים. הנתבע 2 הציג גרסה דומה בתצהירו (סעיפים 6-9).

בנוסף, ההכחשה מצד הנתבעים כי קראו לתובע גנב עולה מתוך הודעתם במשטרה. בבסיס גרסתם עומדת הטענה כי לא נגעו לרעה בתובע ואף סייעו לו פיזית כדי שההמון לא יפגע בו. ברור כי אין לקבל טענה כי אין לנתבעים גרסה בעניין הקריאות "גנב". לא רק שלא מדובר בהכחשה רפה מצד הנתבעים, כפי שטוען התובע בסיכומיו, אלא מדובר בהכחשה גורפת, מבוררת, אשר עולה בקנה אחד עם יתר הראיות בתיק.

19. באשר לטענת התובע בסיכומיו כי הנתבע 1 הסתיר בכוונה דו"ח פעולה שנרשם ע"י ארגון השומרים וכי הוא סתר עצמו בגרסתו בעניין, הרי שלגוף העניין, ככל שנתבע יש טענה כי בדו"ח מצויים פרטים אשר יכולים לסייע לגרסתו, היה עליו להגיש בקשה לחשיפת הדו"ח, דבר שלא נעשה על ידו בהליכים מקדמיים, ואין לו להלין בדבר אלא על עצמו.

20. באשר לטענה כי הנתבעים לא טרחו לזמן לעדות את המוקדן מר ברורמן. ראשית, לא ברור כלל כיצד יש בעדות זו כדי לשפוך אור על אירוע שמר ברורמן כלל לא נכח בו. שנית, הנטל להוכיח את התביעה מוטל על התובע ולא על הנתבעים וגם מסיבה זאת יש לדחות את הטענה.

21. לאור כל האמור, נדחית גרסתו העובדתית של התובע ונקבע כי לא הוכיח כלל ועיקר כי עוכב על ידי הנתבעים, הוכה, הותקף או כונה על ידם "גנב".

22. בשולי הדברים אציין כי לא ראיתי מקום להתייחס לחשד גופו כלפי התובע באירוע עצמו, שכן סוגיה זו איננה רלבנטית למחלוקת. בנוסף לא ראיתי צורך לחוות דיעה לעניין אופי פעילותו של ארגון "השומרים".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 6519-08-16 ליון נ' דייטש ואח'

תיק חיצוני:

23. התביעה נדחית. לענין הוצאות ההליך, הבאתי בחשבון את כלל נסיבות העניין לרבות חזרת התובע מגרסתו נגד הנתבע 2 והגעת הנתבע 1 לדיון מחו"ל. התובע ישלם לכל אחד מהנתבעים הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 14,000 ש"ח, תוך 30 יום מהיום, שאם לא כן יישא סכום זה ריבית והפרשי הצמדה כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, י"ט חשוון תשע"ט, 28 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.

יעקב שקד, שופט

